

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **D. A. G. D.**, narozený X
státní příslušnost Spojené státy Mexické
bytem X

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 4. 2025, č. j. CPR-10372-2/ČJ-2025-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2025, č. j. CPR-10372-2/ČJ-2025-930310-V241, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 8. 3. 2025, č. j. KRPU-47778-28/ČJ-2025-040022-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku od okamžiku, kdy žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vycestuje z území EU a států, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území EU a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo do země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, do 15 dnů od právní moci rozhodnutí, a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s povinností nevydat rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého rodinného života, rovněž se zcela nedostatečně vypořádala s tvrzením žalobce, že jeho vycestování do země původu není možné. Žalovaná zejména zcela nedostatečně zohlednila závažnost protiprávního jednání žalobce, především nepřihlédla k tomu, že se žalobce pokusil legalizovat pobyt v Drážďanech ve vízovém centru, není tedy oprávněné tvrdit, že jeho nelegální pobyt byl zjištěn až hlídkou policie, a není také pravdou, že by zde žalobce pobýval a nechtěl řešit svou pobytovou situaci. Zdůraznil, že měl za to, že pobyt ve Francii stále trvá, jak také vyplývalo z online profilu.
3. Dále namítal, že doba vyhoštění na 1 rok je naprosto nepřiměřená, neboť se jedná o člověka, který zde chce pobývat legálně, pracovat, nezatěžovat systém sociálního zabezpečení a který zde nepáchal žádnou závadnou či nežádoucí činnost. Zdůraznil, žalovaná naprosto přehlédla jeho vazby, neboť momentálně pobývá u přítelkyně A D. Byl toho názoru, žalovaná měla skutečnost navázání partnerského vztahu porovnat s prokázanou mírou porušení právních předpisů a posoudit přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce a jeho partnerky.

Vyjádření žalované k podané žalobě

4. Žalovaná ve vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s námitkami žalobce vypořádala, a shromážděný spisový materiál.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání.
6. Žaloba není důvodná.
7. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaná se nedostatečně zabývala otázkou přiměřenosti rozhodnutí a dopadů, které bude mít toto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná obsáhle hodnotila na stranách 6 až 7 odůvodnění svého rozhodnutí a své závěry zcela logicky a srozumitelně odůvodnila. Žalovaná se taktéž na straně 8 jejího rozhodnutí zabývala možností vycestování žalobce do Mexika, přičemž s poukazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 8. 3. 2025 konstatovala, že vycestování žalobce do Mexika je možné. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované proto není důvodná.
8. Dále se soud zabýval námitkou žalobce stran přiměřenosti dopadů napadených rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spatřoval v tom, že žalovaná přehlédla jeho vazby, neboť momentálně pobývá u přítelkyně A. D.

9. V § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na dobu 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 7. 3. 2025 v 10:25 hodin kontrolován policií na bývalém hraničním přechodu Petrovice-Bahratal, při které předložil biometrický cestovní doklad MEX číslo N03232047 a předložil francouzské povolení k pobytu vydané dne 11. 9. 2023 s dobou platnosti do 10. 9. 2024, přičemž po uplynutí platnosti tohoto povolení žalobce již nemá žádné platné povolení k pobytu ani nemá podanou žádost o nové povolení k pobytu na území Francie. Žalobce tak jako držitel biometrického cestovního dokladu mohl pobývat na území členských států EU a smluvních států 90 dnů během 180 denního období po uplynutí platnosti francouzského povolení k pobytu. Tedy ode dne 11. 9. 2024 do dne 9. 12. 2024, a tedy již ode dne 10. 12. 2024 do 7. 3. 2005 pobýval na území členských států EU a smluvních států neoprávněně.
11. Z obsahu správního spisu dále plyne, že žalobce ze země původu přicestoval v září 2022 do Švýcarska, odkud ihned odjel autobusem do Francie, kde měl domluvenou práci jako Au Pair, po roce pracoval jako číšník. Pobytové oprávnění měl žalobce ve Francii platné do 10. 9. 2024, ve Francii si požádal o prodloužení pobytového oprávnění, předal příslušnému úřadu potřebné informace k prodloužení pobytu a následně od úřadu obdržel pozvání na schůzku ve věci prodloužení pobytu; na tuto schůzku však přišel opožděně a nechtěli ho přijmout, proto zaslal žádost emailem a také poštou. To doložil žádostí v elektronické podobě v rámci správního řízení. Žádná odpověď žalobci nepřišla, proto myslel, že žádost byla vyřízena a tím pádem platná. Uvedl, že koncem září 2024 se přestěhoval za otcem do ČR, u kterého bydlí a který zde pobývá na základě pracovního povolení. Žalobce má na území ČR rovněž sestru, které je vdaná za českého občana.
12. Vypověděl při výslechu dne 7. 3. 2025, že má domluvenou práci v Brně, a proto dne 7. 3. 2025 cestoval do Německa, aby si ve vízovém centru v Drážďanech vyřídil dokumenty, které potřebuje k práci, protože nikde jinde si tyto dokumenty nemůže zajistit. Byl mu však odepřen vstup do Německa a následně byl kontrolován a zadržen Policií ČR. Byl si vědom toho, že si počínal lehkovážně, pokud se nezajímá důsledněji o to, jak přesně má postupovat ve věci svého pobytu a spoléhal pouze na informace v elektronické formě. Avšak nebylo jeho úmyslem jakkoliv porušit právní řád ČR či nařízení EU, o čem svědčí okolnost, že byl zadržen právě na své cestě na vízové centrum v Drážďanech, kde si chtěl vyříditi všechny doklady potřebné k práci v ČR. Zdůraznil, že nebyl trestán, nikdy dříve neměl s cizineckou policií žádné problémy. Poukázal na to, že má v ČR zajištěno bydlení. Uvedl, že jeho matka žije v Mexiku, v Mexiku žije ještě jedna jeho sestra stejně jako zbytek jeho rodiny. Vypověděl, že manželku a děti nemá. Uvedl, že v návratu do domovského státu mu nic nebrání a nic mu tam nehrozí. Na otázku, jaký dopad do rodinného soukromého života pro něj bude mít případné vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, odpověděl, že by neměl žádný problém, akorát by se chtěl rozloučit s rodinou.
13. Soud především zdůrazňuje, že žalobce mimo jakoukoli pochybnost naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců, neboť na území ČR i EU pobýval bez

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

potřebného víza či platného oprávnění k pobytu. Této okolnosti si ostatně žalobce byl plně vědom. Není přitom podstatné, zda žalobce o svém neoprávněném pobytu věděl, či nikoli, ani jak dlouho tento neoprávněný pobyt na území ČR trval. Lze zdůraznit, že samotné uložení správního vyhoštění (jako důsledek naplnění některé ze skutkových podstat definovaných v § 119 zákona o pobytu cizinců, k němuž v případě žalobce prokazatelně došlo), není jakkoli podmíněno zaviněním ve vztahu ke spáchanému protiprávnímu jednání.

14. Soud dále konstatuje, že žalobcem zdůrazňované skutečnosti (krátká doba neoprávněného pobytu a nevědomost o neoprávněném pobytu, první porušení právních předpisů na území ČR) mohou a mají být zohledněny v délce případného správního vyhoštění a při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Soud zjistil, že již správní orgán prvního stupně na straně 6 rozhodnutí o vyhoštění zohlednil poměrně krátkou délku žalobcova neoprávněného pobytu na území ČR (88 dnů), že se jednalo o první žalobcův prohřešek a že se správními orgány žalobce spolupracoval a vyjádřil lítost nad svým jednáním se snahou o nápravu. Žalovaná pak na straně 5 napadeného rozhodnutí doplnila, že přijatá forma opatření a stanovená doba správního vyhoštění je zcela přiměřená i s přihlédnutím k tomu, že se jedná o žalobcovo první porušení právních předpisů. Správní orgány tedy ve svých rozhodnutích zohlednily i žalobcem zdůrazňovanou subjektivní stránku protiprávního jednání.
15. Soud dále poukazuje na to, že dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že se uloží správní vyhoštění až na dobu 5 let. Na tomto místě soud směrem k žalobci připomíná, že stanovení doby, na kterou je cizinci uloženo vyhoštění, je věcí uvážení správního orgánu, soud přitom v takové situaci přezkoumává pouze, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43). V nyní projednávané věci správní orgány uvedly, jaké skutečnosti vzaly při rozhodování o délce vyhoštění v úvahu. Nejedná se přitom o excesivní rozhodnutí, neboť horní hranice možné délky vyhoštění činila dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců 5 let, takže uložení délky v řádu 1 roku odpovídá skutkovým a právním okolnostem posuzovaného případu. Jako neopodstatněnou námitku tedy soud shledal i námitku žalobce, podle které vůči němu mělo být použito méně citelné opatření jako např. uložení povinnosti opustit ČR, neboť u žalobce bylo správně shledáno naplnění zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
16. Soud dále uvádí, že zákon o pobytu cizinců v § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle soudní praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45) nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
17. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že: „v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“

18. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
20. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území ČR z pohledu shora uvedených kritérií, poměřil jej s veřejným zájmem ČR na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, který žalobce porušil svým nelegálním pobytem na území ČR, a konstatuje následující skutečnosti.
21. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce ve správním řízení zmiňoval rodinné a soukromé vazby na území ČR toliko s otcem a sestrou, kteří žijí v Brně. Žádné jiné vazby žalobce správním orgánům, a to ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nepopsal. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalobce v ČR nepodniká, ani není v zaměstnaneckém poměru. V Mexiku má žalobce matku a zbytek rodiny. Žádná objektivní překážka vycestování do Mexika ani podle žalobce neexistuje.

22. Soud nezpochybnuje fakt, že žalobce zde má část rodiny, kterou představují otec a sestra žalobce. Nicméně je třeba zdůraznit, že žalobce do ČR přijel na konci září 2024, tj. již v době, kdy byla jeho pobytová situace značně nejistá, neboť platnost jeho pobytového oprávnění skončila 10. 9. 2024, a musel tedy vědět, že pobyt na území ČR mu může kdykoli skončit. Nemohl proto legitimně očekávat, že bude mít nepochybnou možnost setrvat v ČR a vést zde svůj rodinný život (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43). Žalobce musel počítat s tím, že bude případně nucen žít odděleně od svého otce a sestry, pokud se oni rozhodnou setrvat v ČR.
23. Nadto soud zdůrazňuje, že žalobce před tím, než přicestoval z Mexika do Evropy, s otcem a ani sestrou žijící v ČR pravidelně nevedl rodinný život, a to ani v době, kdy žalobce pobýval ve Francii. Přestože soud nijak nezpochybnuje fakt, že nemožnost realizovat svůj rodinný život na území ČR představuje jistý zásah do rodinného a soukromého života žalobce, nejedná se o tak intenzivní zásah, který by bylo možno s ohledem na všechny okolnosti daného případu považovat za nepřiměřený.
24. Soud konstatuje, že ani nebylo porušeno právo žalobce na rodinný a soukromý život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takové porušení nelze podle názoru soudu spatřovat ve skutečnosti, že žalobce v důsledku správního vyhoštění nebude moci zůstat v ČR se svým otcem a sestrou. Soud zdůrazňuje, že rodinný život žalobce rozvíjel na území ČR až poté, kdy mohl vědět, že pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, což podle judikatury ESLP vede zpravidla k závěru, že zjevně nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci Biraga a ostatní proti Švédsku, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, 26. 1. 1999, stížnost č. 43279/98, nebo Andrey Shebashov proti Lotyšsku, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99).
25. Soud poukazuje dále na to, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere ESLP v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života v zemi původu vyloučena, jakkoli by to jistě znamenalo životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“. Soud rovněž podotýká, že žalobce má v zemi původu svou rodinu, a lze proto konstatovat, že žalobce má též pevné vazby na území Mexika.
26. Soud nikterak nezpochybnuje dopady správního vyhoštění do rodinných vazeb žalobce. Avšak v souvislosti s výše nastíněným komplexním posuzováním zájmů jednotlivce na pobyt v dané zemi s opačnými zájmy státu – zájem ČR na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území – je soud toho názoru, že v nyní posuzované věci jsou dány takové okolnosti, které převažují nad případným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce by měl mít na paměti, že práva vyplývající z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nelze považovat za absolutní, a jak již soud uváděl s odkazem na judikaturu ESLP, existuje zde prostor správních orgánů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. V této souvislosti je tak nutno hodnotit nejen existenci a intenzitu rodinných vazeb a soukromého života cizince, ale např. i existenci nepřekonatelné překážky vzhledem k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, spočívající kupříkladu v nemožnosti rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu (srov. zejména rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99), což v případě žalobce nevyšlo najevo. Dále by žalobce měl mít na paměti, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07). V souvislosti se vším, co bylo uvedeno, proto soud nehodnotí zásah správního vyhoštění v trvání 1 roku do rodinného a soukromého života žalobce jako nepřiměřený, a proto neshledává tuto námitku důvodnou.

27. Soud shrnuje, že správní orgány řádně vyhodnotily dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. K tomu vycházely ze všech skutečností, které jim byly známy nebo které žalobce v průběhu správního řízení popsal, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobce.
28. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaná přehlédla jeho vazby k přítelkyni A. D., je nutno zdůraznit, že o tomto vztahu se žalobce v řízení před správními orgány vůbec nezmínil, a to ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 17. 3. 2025. Žalobce tedy správním orgánům nedůvodně vyčítá, že nepřihlédly k jeho vztahu s družkou A. D., o kterém je vůbec nezprávil. Žalobce by si měl v této souvislosti uvědomit, že je to především on, který by měl správním orgánům popsat své rodinné, ekonomické, kulturní a jiné vazby, jež má na území ČR. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení nelze vykládat tak, že by měl za účastníka řízení dovozovat vazby na území ČR, které žalobce neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení, který své vazby, jež si na území ČR vybudoval, zná. Soud k tomu dále doplňuje, že i podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „*správní soudy v zásadě nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a návrhu důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil teprve v řízení před správními soudy*“ (viz např. rozsudek ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017-38, či ze dne 19. 12. 2018, č. j. 9 Azs 401/2018-37).
29. Soud dále zdůrazňuje, že v posuzované věci neshledal důvody pro prolomení pravidla obsaženého v § 75 odst. 1 s. ř. s. stran nového tvrzení žalobce o jeho vztahu s A. D. K výjimce z pravidla, že soud vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, má soud přistoupit pouze ve zcela ojedinělých situacích. V případě žalobce by se to mohlo týkat porušení zásady non-refoulement, tedy závazku státu, že nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Nic o tom, že by mu v zemi původu hrozilo pronásledování či vážná újma na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení, žalobce netvrdil a ani z obsahu správního spisu neplyne. Soud proto nemohl přihlédnout k žalobcem nově tvrzené skutečnosti, kterou uvedl po vydání napadeného rozhodnutí, že má vztah s občankou ČR. K tomu lze odkázat též na rozsudek ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 163/2015-28, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k obdobnému závěru, že existoval-li partnerský vztah cizince s občankou ČR, o němž se cizinec poprvé zmínil až v žalobě proti napadenému rozhodnutí, již před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, nelze nalézt důvody pro prolomení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pravidla uvedeného v § 75 odst. 1 s. ř. s. Nad rámec potřebného odůvodnění soud dále zdůrazňuje, že skutečnost, že o vztahu s A. D. se žalobce poprvé zmiňuje až v žalobě, vypovídá o tom, že tento vztah není vztahem dlouhodobým. Ani tento krátkodobý vztah by tedy nemohl představovat intenzivní zásah, který by bylo možno s ohledem na všechny okolnosti daného případu považovat za nepřiměřený.

30. Soud pro nadbytečnost dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování výpovědí A. D. Soud k tomu nejprve poukazuje na to, že tento důkazní návrh směřoval k prokázání intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Jak však soud již výše uvedl, přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce se v tomto správním řízení primárně odvíjela od aktivity žalobce, který byl povinen ve správním řízení uvést všechny své vazby na území ČR a o vztahu s A. D. se ve správním řízení vůbec nezminil. Soud k tomu dále poukazuje na to, že soud rozhodující ve správním soudnictví v režimu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu provádí toliko přezkum správního rozhodnutí, v němž kontroluje, zda správní orgány rozhodly v souladu s právem a zda správní orgány zjistily skutkový stav potřebný pro jejich rozhodnutí; soudní přezkum správního rozhodnutí není pokračováním správního řízení, přičemž tak správní soud není další instancí správního řízení. Z popsaného plyne, že těžiště dokazování o dopadech rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života leželo právě ve správním řízení. Provedením žalobcem navrženého dokazování výsledkem A. D. by soud zcela nahrazoval dokazování, které mělo být k aktivitě žalobce prováděno v řízení před správními orgány, čímž by se soud stal další instancí správního řízení. Soud proto konstatuje, že vycházel ze skutkového stavu, jak byl znám žalované ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Soud tak uzavírá, že skutkový stav zjištěný soudem ze správního spisu byl dostatečný pro rozhodnutí věci.
31. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Současně pak podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly, a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. června 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.